

— Рикание на гладенъ лъвъ въ пустиня
Въ тезъ звукове ехти. Отъ где те идатъ?
Това не е ли избликъ на безумье?
Или той съ своята глухота изгуби
И паметъта за формата и строя?
Безумецътъ, дали не възмечтава
Да заглуши светътъ — и новъ законъ
Да тури за хармонията той?! — —

А между туй съзнанието тайно
Мълвеше на Бетховена въ душата:
— „Ти на съдбата няма що да робещъ.
Ти имашъ свой особенъ дялъ . . . Ти сие
Отъ небесата пламъкъ прометеевъ,
Да го запалишъ въ хорските сърдца
И, възгорени, да ги възвишишъ; —
И въ тяхъ сърдца, единъ презъ векове,
Ти ще живеишъ безсмъртенъ въ смъртний миръ.“